HARLEQUIN® Romantika

027
JUUNI

REBECCA WINTERS

Kahtlustava prantslase ettepanek

Rebecca Winters
The Brooding Frenchman's Proposal
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le
Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Rebecca Winters
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B06210510
ISBN 978-9949-12-927-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja e-raamatud **www.ebooks.ee**

Esimene peatükk

Õhtu saabudes pani Laura Aldridge selga aprikoosivärvi šifoonist kokteilikleidi ja astus oma magamistoa rõdule Laroche'i villas. Rõdult avanes vaade eresinisele Vahemerele ning paari trepiastme kaugusel oli kuusirbikujuline ujumisbassein, mis muutis muinasjutulise pildi täiuslikuks.

Põhjalikult turvatud villa Prantsuse Rivieras asuval väikesel poolsaarel Cap Ferratil moodustas osa Euroopa aristokraatiale kuuluvast väärtuslikust kinnisvarast.

Varase juulikuu niiske õhk tekitas troopilise tunde. Naine kergitas oma kaunikujulist nägu, et hingata sisse roosilõhnast küllastunud õhku. Tuul mängis ta kahvatukuldsete juuste otstega ning surus šifooni vastu ta vormikat keha.

Esimest korda üle kuue kuu sai Laura rahulikumalt hingata, teades, et Tedil pole aimugi, kus ta viibib. Mehed, kelle Ted oli palganud tal silma peal hoidma, mis oli tema viis näidata, et naine on tema omand ja ta kavatseb Laura tagasi saada, polnud saanud jälitada helikopterit, mis naise eelmisel õhtul villasse tõi. Mehe maharaputamine kas või paariks tunniks, rääkimata tervest ööst ja päevast, oli nii vabastav, et Laura soovis, et võiks igavesti Tedi radarilt kaduda.

Pärast Ted Stillmanist lahkuminekut kasutas Laura oma neiupõlvenime Aldridge, võideldes lahutuse eest, millega mees nõus polnud. Ted ei kavatsenud lasta Laural rikkuda tuleva-aastasi valimisi. Ähvardades kasutada oma kõrgete poliitiliste ambitsioonidega perekonna miljoneid, et lahutust lõputult kohtusüsteemis kinni hoida, lootis ta naist mõistusele tulema sundida.

See oli aga tulutu, sest Laura keeldus mehe juurde tagasi minemast ega plaaninud enam kunagi abielluda. Laura oli sõrmused sõrmest võtnud ning keskendus nüüd põhiliselt eesmärgile meest enam mitte kunagi näha. Stillmani poliitmasinavärgist tuhandete kilomeetrite kaugusele pääsemine tuli kasuks. Saint-Jean-Cap-Ferrat oli printside mänguväljak ning, tänu taevale, isegi Tedil kogu oma poliitilise mõjuvõimu juures polnud siia ligipääsu.

Puhta juhuse tõttu oli Laura siin Guy Laroche'i ning tema naise Chantelle'i külalisena, kellega ta oli tutvunud üksteist aastat tagasi Californias. Suvel enne ülikooli astumist oli Laura töötanud Manhattani rannakuurordi viietärnihotellis poole kohaga lapsehoidja ning vetelpäästjana ja oli seal teenindanud palju VIP-e maailma erinevatest nurkadest. Ülemus oli teinud talle ülesandeks hoolitseda Laroche'ide lapse eest, rõhutades, et Côte d'Azuri ärimaailmas liigutab Laroche'i nimi mägesid.

Paaril oli kaasas üheaastane poeg Paul, keda Laura lausa jumaldas. Koosveedetud kümne päeva jooksul

tegi Paul oma esimesed iseseisvad sammud ega sõltunud liikumisel enam ainult toolidest ja laudadest kinnihoidmisest. Poisi julge pealehakkamine võlus Laurat ning ta oli unistanud, et ühel päeval on ka temal selline väike tumedapäine poisipõnn.

Kui perekond Hawaiile edasi sõitis, oli Laura nendega nukra südamega hüvasti jätnud. Selle lühikese ajaga oli Chantelle'ist saanud talle praktiliselt vanem õde ning Guy oli kõige meeldivam mees, keda Laura oli kunagi kohanud. Prantslastest paar oli nõnda armunud ja lausa hull oma poja järele, oli olnud tõeline rõõm neid tunda.

Neist olid saanud head sõbrad ja Laroche'id olid lubanud, et kui Laura peaks kunagi Prantsusmaale sattuma, võib ta kui tahes kaua nende juures peatuda. Alguses olid nad saatnud Laurale postkaarte kõigilt oma reisidelt ning fotosid Paulist Cap Ferratil, kus nad elasid, kuid ajapikku oli nende ühendus katkenud.

Alles paari päeva eest, kui Laura oli tööasjus Palio võiduajamistel Itaalias Sienas ning kuulis turiste prantsuse keeles rääkimas, meenus talle prantslastest paar. Kuigi ta pidi mõne päeva pärast koju tagasi lendama, helistas ta siiski Laroche'i firmasse, et uurida, kas tal oleks võimalik vanadele sõpradele vähemalt tere öelda.

Kui Guy oli aru saanud, kes helistab, tundus ta Laurast jälle kuuldes olevat ülirõõmus. Hämmastava kokkusattumusena pidid nad Pauliga just tulema vanade sõp-

rade juurde Sienasse, et nagu igal aastal võiduajamisi jälgida, ning Guy käis peale, et nad Lauraga seal kokku saaksid. Ta võiks tulla nendega koos õhtust sööma, et tutvust uuendada.

Laura oli üllatunud, et Chantelle perega koos ei reisi, kuid kuna Guy midagi selgituseks ei öelnud, ei hakanud ta ka küsima.

Eelmise päeva hilisel pärastlõunal oli ta Guy ja väikese Pauliga taas kohtunud. Poiss oli nüüd kaheteistkümnene ja just nii kena välimusega, nagu Laura oli ette kujutanud. Kuigi kohtumine oli südamlik, tundis Laura kohe, et midagi on valesti.

Guy oli muutunud rõõmsameelsest ja lõbusast mehest, keda Laura mäletas, inimeseks, kes nägi välja palju vanem kui tema nelikümmend neli aastat. Ta tumepruunides juustes oli hõbedat ning teatud näojooned olid tugevamini välja joonistunud. Ta oli muutunud väga tõsiseks. Ka Paul tundus oma ea kohta liiga tõsine ja viisakas.

Guy pani Laura oma paremale käele istuma ning tutvustas teda siis kõigile, alustades oma heast sõbrast Maurice Charrière'st ja tema naisest Yvette'ist. Neil oli kaasas poeg Remy, kes oli Pauli hea sõber. Kui Laurat oli kõigile tutvustatud, hakkasid nad sööma, kuid ühel hetkel hakkas Guy läkastama.

Kuigi Laura istus mehe kõrval, ei märganud ta alguses midagi. Ka ülejäänud hästirõivastatud intelligentne seltskond ei pannud probleemi tähele. Alles kui Guy

püsti tõusta püüdis, oli selge, et midagi on valesti. Kõik tõusid ehmunult püsti, kuid keegi ei osanud tema aitamiseks midagi ette võtta.

Laura, kes oli üle kümne aasta töötanud vetelpäästjana ja esmaabiinstruktorina, hüppas instinktiivselt püsti ja asus tegutsema, et mehe hingamisteed lahti saada. Kuigi ta oli uppumissurmast päästnud palju inimesi – kaasa arvatud abikaasa Tedi –, oli see ta esimene Heimlichi võttega elupäästmine kuival maal.

Kohe kui Guy oli piisavalt toibunud, muutus ta lausa piinlikult tänulikuks. Ta tänas teda korduvalt oma täiuslikus inglise keeles ning rääkis pidevalt oma elu päästmisest. Laura kinnitas mehele, et igaüks, kes Heimlichi võtet tunneb, oleks sellega hakkama saanud ning et tema oli lihtsalt olnud õigel ajal õiges kohas. Keegi ei kuulanud teda ja Maurice nimetas teda kangelannaks.

Hiljem, kui kõik ratsutajad olid oma oskusi demonstreerinud, saatis Guy Laura hotelli, jättes Pauli Remy ja ta vanemate juurde. Enne kui Laura üles läks, palus Guy, et ta oma lennu edasi lükkaks ja tuleks järgmisel päeval Cap Ferratile: Chantelle tahab teda näha.

Õhtusöögi ajal oli Guy öelnud, et Chantelle oli kolme kuu eest autoavariis kannatada saanud. Kuigi ükski luu polnud murdunud, olid ta jalad tõsiselt vigastatud. Ta oli nüüdseks paranenud ja võinuks kõndida nagu varemgi. Kuid millegipärast hoidis ta ratastoolist kinni nagu laps oma tekist ja keeldus sealt tõusmast.

Neid kohutavaid uudiseid kuuldes mõistis Laura, miks mehe käitumine muutunud on.

Guy rääkis, et õnnetus oli Chantelle'ile psühholoogiliselt mõjunud ning et ta on muutunud paranoiliseks ega taha inimestega suhelda, kuid et ta oli peale käinud, et Laura neile külla tuleks. Laura tööülesanded olid lõppenud ning ta oli valmis tagasi Los Angelese lendama, nii et tal polnud mingit põhjust kutsest keeldumiseks. Kokkuvõttes ütles ta, et võib oma lennu ühe päeva võrra edasi lükata.

Järgmisel hommikul lendas ta Guy helikopteriga Cap Ferratile. Helikopter maandus Laroche'i valdustes, kus limusiin sõidutas Laura Vahemere-stiilis villa eesukse ette. Laura astus kunstiväärtuste, peeglite, Pärsia vaipade, seinamaalide ja siidiga kaunistatud maailma. Klassikaline sisustus mõne kaasaegse lisandiga muutis villa tõeliseks vaatamisväärsuseks ja paradiisiks.

Kui toatüdruk oli Laura juhatanud kaunisse roosades ja kreemikates toonides külalistesviiti, kus naine pidi öö veetma, tuli Guy ning viis ta Chantelle'i juurde, kes nägi rabavas must-valges kokteilikleidis neljakümne kolme aastaselt välja ikka veel selline, et võiks Vogue'i kaant ehtida.

Kui Laura naist Californias esimest korda nägi, oli ta pidanud Guy kaunist brünetti naist Audrey Hepburni sarnaseks. Naine oli väike ning graatsiline. Kuid praegu rabas Laurat see, et naises puudus elujõud, mis üheteistkümne aasta eest oli olnud Chantelle'i olemuse

põhiline tunnus. Naise kurvad pruunid silmad peegeldasid justkui kogu maailma valu.

Kuid Laura nägemise üle tundus Chantelle'il tõsiselt hea meel olevat ning kui Guy veel rääkis oma lämbumishoost, tänas Chantelle sõbrannat südamlikult mehe päästmise eest. Chantelle ütles Laurale, et too võib jääda nende külaliseks nii kaua, kui vähegi võimalik, kuid pakkumist ei saatnud demonstratiivsed embamised. Chantelle polnud kaugeltki seesama ülevoolav isiksus kes üheteistkümne aasta eest.

Naine oli niivõrd muutunud, et Laura oleks tahtnud nutta. Alles nüüd mõistis ta, kui raske peab Guyl olema taluda sellist muutust. Ta mõistis, miks nii tema kui Paul äkki endassetõmbunud olid. Nende jutust oli Laura aru saanud, et Chantelle oli pärast õnnetust olnud hirmust halvatud.

Laura tundis hirmu ning selle erinevaid esinemisvorme. Abielu alguses oli ta saanud Tedi kohta teada asju, mille tõttu ta oli lakanud meest armastamast. Kuid kättemaksuhirm oli takistanud teda mehele vastu astumast. Rääkimata hirmust võimsa Stillmani dünastia ees. Oleks ta olnud julgem, oleks ta abikaasa maha jätnud juba paar kuud pärast pulmi.

Chantelle kannatas teistsuguse hirmu all. Kogemus sellest, kuidas ta oli olnud neli tundi oma autos lõksus, kuni keegi ta leidis, oli ta psüühikat mingil keerulisel viisil kahjustanud. Laural endalgi oli vaimseid haavu ja arme ning ta mõistis Chantelle'i, kuid ta tundis kaasa ka Guyle.